

II. díj

Kassay Anna
ELSŐ HÓ IDÉN

Végül is rendben van ez így, nem? De, de, rendben kell hogy legyen, így történik ez minden amerikai filmben is, mert az ember nem maga dönti el, hogy kibe szeret bele. Beleszeretni? Nem, azért ez mégse a legjobb kifejezés. Ezt inkább csak a gyerekek mondják, mármint hogy szerelmesek, de ő már nem gyerek, már majdnem nagykorú és majdnem felnőtt, és nagyon is jól van ez így. Egy pillanatra megáll egy second hand sötét kirakata előtt, már késő van, eléggé késő, igazából nem is szokott ilyenkor a városban járni, főleg nem suliidőben, és semmiképpen sem egyedül. Anyáék nem örülnének, ha tudnák.

Nézi magát az üvegben, valahogy szürreálisan tükröződnek a szemközti bérházak, ahogy a lombtalan fák, és ő maga is. Mutatóujjával megérinti a kirakatot, mert majdnem olyan, mint az Alice Tükörországban, mintha egy átjáró lenne valami másik világba, de nem történik semmi, nem érez semmi különöset, csak kellemetlen hideget az ujjbegyén. Gyorsan zsebre dugja a kezét, még szét is néz aggódva, ugye nem látta senki, hogy ilyen hülyeséget csinált, hát még szép, hogy nincsenek ilyen titokzatos dolgok, hogy Tükörország vagy Sohaország, az csak addig létezik, amíg még gyerek, de ő már nem is gyerek, most már fel kell nőnie a korához. Igazából csak azért állt meg, mert tudni akarja, hogy hogy néz ki, de az arca feketének látszik, az éles, narancsos közvilágítás kontrasztba vonja, nagy az orra, kicsit torz, mindig azt gondolja, hogy csak majdnem. Hiányzik belőle valami, ami megkülönböztet egy karácsonyi fényekben ragyogó hóesést egy kora reggelitől, amikor sápadt minden, és nagyon hideg van, és egyedül kell iskolába mennie.

Az utcalámpa a sárga folt ezen a kékesfekete világon, a fényben látszanak az apró pelyhek, pilinkézik a hó. Pilinkézik. Irodalomórán hallotta, milyen vicces, hogy pont most jut eszébe. A lámpa felé fordul, behunyorog a világosságba, melyet megszámlálhatatlan fekete pon-

tocska oszt pixelekké, a szemébe hullanak meg az orrába, mert most annyira feltartja a fejét, a nyelvét is kinyújtja, régebb még nem merte, mert a rajzfilmekben a hó és a jég hozzáragad az emberek nyelvéhez. Most már tudja, hogy ez nem így van, mert most már nem gyerek. Csiklandozzák a pihék, tüsszent, fintorog és nevet egyszerre, ez olyan megnyugtató. A haján sorra tűnnek el a hópelyhek, olyan, mintha a fehérség lassan bekebelezné a kihalt utcát.

Még a végén elrontja a frizuráját, jobb, ha siet. Tényleg egyre sötétebb van, egyre estébb van, ez az igazi este, ez, amikor az árnyékok annyira megnőnek, hogy hatalmasabbá lesznek a Napnál, és ilyenkor a város üres és telített valamiféle mélységes, érthetetlen szomorúsággal. Ez biztosan nagyon éretlen dolog tőle, de néha mintha látná maga előtt a világ szomorúságát. A kocka alakú tömbházak görnyedtek, kókadznak súlyos alapjaikon, az utcák néma sikolyait is hallani véli, ahogy kínlódnak léptei alatt a macskakövek. Minden nagyon-nagyon érdektelen, mintha az egész tényleg nem számítana, mert nem is számít persze, mert a tárgyak nem éreznek semmit, de mégis szívesebben lennének valahol máshol, bárhol, csak itt ne.

Felteszi a kapucniját, a hajának már úgymint mindegy, akkor legalább a sminkjét ne kenje szét teljesen. Kilenc óra tíz, már majdnem odaért, és még így is van húsz perce. Még leírhatta volna a magyar házit. Na persze, ki ír magyar házit. Majd talán szünetben lemásolja valakitől, aki csütörtökön amúgy is csak magyar házit szokott írni. Bár mostantól úgymint mindegy lesz, mostantól nem kell házit írnia, és amúgy el is lóghat, ha nincs kedve, mondjuk, logaritmusozni vagy román irodalomtörténetet tanulni, ráadásul románul, ilyen hülyeségeket, kit érdekel, ha egyszer úgyse számít semmit, semmi nem számít semmit, csak ez az egy, ez, hogy ő mindjárt belép a Grundba, és onnantól kezdve már rendes felnőttnek számít, a többiek pedig nem fogják tudni, amit ő, azt gondolják majd, hogy fontos a házi meg a félévi média, meg hogy, ha már lógnak, szerezzenek igazolást, de ez, ez itt most a szabadság, amit ők nem ismernek egyáltalán, amit holnap fog elmesélni nekik.

Felsétál a lépcsőn, és szétnéz a fedett teraszon, még nincs itt, nem baj, megvárja idekinn, igaz, hogy kezd hideg lenni, de megvárja idekinn, mert akkor együtt cigarettázhatnak, mindig megkínálja. Elég vagány gyűjtője van, Hollandiában vette az egyhetes osztálykirándulás alatt, kanabisz mintás persze.

Tényleg egészen felnőttnek tűnik, ahogy egyedül ül a megszokott asztalnál, ki van vasalva a haja, meg a körmét is megcsináltatta múlt pénteken, várok valakit, inti hanyagul a pincérnőnek, aki elindult feléje, olyan magabiztosan teszi, hogy az szó nélkül megfordul, és visszasétál a pulthoz. Csak ketten ülnek rajta kívül a teraszon, két ötvenes férfi, fesztelenül megbámulják, de nem jön zavarba még ettől sem. Most már nem olyan, mint az osztálytársai, akik elpirulnak még a közmunkások fütttyögésétől is, akik a sulival szembeni utépítésnél dolgoznak.

A szelfikamerában ellenőrzi a szájfényét, amikor belép ő. Majdnem összerezzen, de tudja, hogy azt nem szabad, úgyhogy csak mosolyog, és köszön, jó estét. Jó estét. Ő megigazítja a nyakkendőjét, mielőtt leül, egy picit olyan az arca, mintha zavarban lenne, ez pedig bátorságot ad neki ahhoz, hogy büszkén a pincérlányok felé pillantson. Biztos még mindig az hiszik, hogy valami rokona, az apja vagy ilyesmi, hát ki gondolná, hogy egy igazi, felnőtt férfi, egy ilyen felnőtt férfi leülne vele szembe, hát öltönyben van. A fogai közé csippent egy szál cigit, aztán felé nyújtja a dobozt, ő is kivesz egyet, a kanabiszos gyújtót kattogtatja, csak harmadszorra sikerül meggyújtani, de ő nem olyan, mint a többiek, ő nem neveti vagy gúnyolja ki. Elengedtek a szüleid, kérdezi. Megrázza a fejét, nem, most épp el vannak utazva, amúgy se kell elkéreznem, teszi hozzá gyorsan. Bólint.

Bort rendel, egy egész üveggel, két poharat, legyen szíves, szól a pincér után, nagyon határozott és erőt sugárzó, mosolyognia kell, ahogy nézi. Mesélj magadról, szólal meg, a tekintete átható, ő már mindent tud, olyan, mintha átlátna húson és csonton, kirázza a hideg. Biztosan nagy terveid vannak a jövőre nézve.

Beletúr a hajába, erre nem gondolt, erre nem, hogy olyannak tűnik, mint akinek nagy terveik vannak, ő igazából nem nagyon gondolt semmire eddig. Beleiszik az italba, mielőtt válaszolna. Valószínűleg a Babeş-Bolyaira megyek, inkább a pszichológia érdekel, vagy ilyesmi, tudja, hogy most nem azt mondta, amit kellett volna, ki mond mégis olyat, hogy vagy ilyesmi. Nem is válaszol, csak bólint, valami jobbat várt. Pedig sok mindenből vagy kimagasló, fizikából te vagy az egyetlen, nekem elhiheted. Te vagy az egyetlen, ezt mondta tényleg. Elpirul, ez azért túlzás, bajsalyog. Szép vagy, amikor mosolyogsz, ne legyél olyan bizonytalan. Amúgy is nagyon szép vagy.

Erre nem lehet mondani semmi jót, inkább nem mond semmit, főleg hallgat, és néha újratölti a poharát, ő szeret beszélni, és nagyon okos meg felnőttes dolgokat mond, amiket szeretne megérteni, de még nem ért teljesen. Többet iszik, mint amennyit a szülei engednének, de így nem érzi magát annyira furán, és az idő is gyorsabban telik. Közben bólogat, és a fázásra gondol, meg hogy hiába, sose lesz elég okos hozzá, nem ilyen dolgokról szokott beszélni, mint ő, de most már ezentúl ilyenekről fog, a felnőttek ilyenekről beszélnek főleg, ez biztos. Nagyon hideg van, és zavarja a fény, nagyon éles a fény, a poharát nézi inkább, na, azon mondjuk nagyon szépen török meg, egészen rózsaszínesnek tűnik tőle a vörösbor.

Már tizenegy óra is elmúlik, mire felállnak az asztaltól. Szédül, nem jut eszébe, hogy hogyan szokta leplezni a szülei előtt, hogy ivott, biztos, hogy észrevette, igen, észrevette, de nem baj, a kezét nyújtja, egymásba karolva sétálnak le a lépcsőn, ki a friss levegőre. Nem tud koncentrálni, a havazást nézi, most sokkal szaporább, mint amikor bement a Grundba, az egész utcán vékony, fehér réteg, a cipőjük fekete foltokat hagy benne. És ők még mindig egymásba karolva sétálnak, összeér a kabátjuk ujjá, ő fekete szövetkabátot visel, amelyet a komoly férfiak szoktak, a fehér hópihék pöttyössé mintázzák, azt nézi. Mi az, kérdi ő, gyorsan elfordítja a fejét, semmi, semmi, elpirul, de szerencsére nem látszik a sötétben.

Majd holnap, holnap elmondja a többieknek, hogy felnőtt lett, most már olyanokkal jár a Grundba, mint ő, bort iszik és dohányzik, mint ő, elmondja nekik, és ők nem fogják érteni, azt kérdik majd, miért, talán a jegyek miatt, vagy hogy bekarikázza az igazolatlanokat a naplóban. De ez nem arról szól, ezt csak ő tudja, most, hogy már semmi nem kell, hogy vonatkozzon rá, most, hogy már nem is diák igazából, nem imádkozik megbetegedésért, milyen undorító, hogy mindenki megbetegedésért imádkozik egészség helyett, mert inkább legyenek betegek, mint hogy suliba kelljen menni.

Ő most már inkább ölné meg magát, mint hogy elveszítse ezt a két óra függetlenséget.

A kapu előtt megállnak, tudja, hogy ez még hátravan, ezt várták mind a ketten egész este, ez a legfontosabb rész, összeszorul a gyomra. Tényleg hihetetlenül szép vagy, suttogja, most más a hangja, a kezei a derekán meg a fenekén felváltva, érzi a cigaretta és a fogkrém ízét

meg a borostát is az ajkaival. Ezen mindenki túl kell legyen, még csak ritkán csókolózott, és csak olyan fiúkkal, akik szakadt farmerben és bő pulóverekben járnak, még nem érti a csókolózás lényegét, de majd beletanul, majd idővel, lehunyja a szemét, és hagyja, hogy csókolja, büszkén és csendben. Úgyis abbahagyja, úgyis abbahagyja egyszer, és akkor elrendezgetheti a haját, mert most így a szemébe és a szájába lóg, ez nagyon frusztráló tud lenni.

Jó éjszakát, mondja aztán, amikor minden véget ér, és nem marad más, csak a hó. Jó éjt. Holnap találkozunk, int, megfordul, és zsebre dugott kézzel elveszik a fehér kavargásban.

Sötét van, de még áll egy kicsit odakinn, beleolvas a láthatatlanság mögötti képbe, próbálja követni a tekintetével, de végül már szúr a szeme, úgyhogy nem erőlködik tovább, csak számolja a havat, arra a nagy megérthetetlen szomorúságra gondol, meg a tömbházak görnyedt magányosságára.

Végül is rendben van ez így, nem? Legalábbis mostantól biztos, hogy tízesre fogja lezárni, és minden órán összenéznek majd, titokzatosan mosolyognak egymásra, és közben nem lesznek szerelmesek, mint a gyerekek, csendesek és tartózkodók maradnak, talán egyáltalán nem éreznek semmit, mert hiszen felnőtt, mind a ketten felnőttek most már.

